

Arrest

nr. 177 599 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige vierde asielaanvraag grotendeels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name het feit verwikkeld te zijn in een bloedvete met de families M. en H.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd op 28 oktober 2011 afgesloten door het Commissariaat-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door hen aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Bovendien hadden ze niet aannemelijk gemaakt dat de voor hen in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden onvoldoende zouden zijn. Inzake het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers tegen deze beslissingen indienden, werd bij 's Raads arresten nrs. 73 981 en 73 982 van 27 januari 2012 de afstand van geding vastgesteld. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers geacht in te stemmen met de in de beschikking van 5 januari 2012 opgenomen grond, met name dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de voor hen in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden onvoldoende zouden zijn.

In het kader van verzoekers' derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 27 februari 2015 beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 148 919 van 30 juni 2015.

Ter ondersteuning van hun huidige vierde asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af -verzoekster stelt in het verleden geslagen te zijn geweest door haar vader en maakt tevens o.a. gewag van financiële en medische problemen die zij en haar gezin kennen/kenden- en volgende documenten neer: verzoeksters geboorteakte, een verblijfscertificaat, hun huwelijksakte, een medisch attest aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekers moeder waarmee verzoeker wilt aantonen dat zijn moeder geen bijkomende documenten kan afhalen en overmaken voor hem, een kleurenkopie van een getuigschrift d.d. 12 april 2016 van de politie van Shtime volgens hetwelk de politie geen documenten kan uitreiken aangezien verzoekers zaak werd overgemaakt aan andere instanties, een brief van hun Belgische advocaat waarin verzoekers asielmotieven opnieuw worden uiteengezet, een contract tussen verzoekers moeder en een advocaat in Kosovo, en een schoolattest d.d. 31 augustus 2015 volgens hetwelk een Belgische school besloten heeft dat hun zoon E. gebaat zou zijn bij psychologische hulp om zijn trauma ten gevolge van de bloedwraak te verwerken. Daarnaast worden nog enkele stukken neergelegd die reeds bij de vorige asielaanvragen werden ingediend: verzoekers identiteitskaart, een attest van wettelijke samenwoning, de volmacht d.d. 7 juni 2010 die verzoeker aan zijn moeder gaf om officiële documenten op zijn naam aan te vragen, en een attest van de regionale politie van Ferizai d.d. 10 december 2014 waarin bevestigd wordt dat verzoeker bedreigd wordt.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorige asielaanvragen werd vastgesteld dat zij geen elementen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat zij voor hun beweerdde problemen/bloedvetes met de families M. en H. niet of onvoldoende op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten zouden kunnen rekenen, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hier een ander licht op werpen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Betreffende verzoekers' kritiek, zoals zij die eerder (bij hun beroep) in het kader van hun vorige asielaanvraag aanhaalden en thans klakkeloos herhalen, omtrent het verzuim van de commissaris-generaal een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen naar de geloofwaardigheid en betrouwbaarheid van de door hen neergelegde bewijsstukken, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande eerder bij voormeld arrest nr. 148 919 van 30 juni 2015 werd gesteld, met name:

"In de mate verzoekers voorhouden dat de commissaris-generaal hierbij heeft nagelaten een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen naar de geloofwaardigheid en de betrouwbaarheid van de door hen neergelegde bewijsstukken, gaan ze er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane vaststellingen in het kader van hun eerste asielaanvraag. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers neergelegde documenten. Bovendien brengen deze documenten, zoals terecht wordt opgeworpen in de bestreden beslissing, geen ander licht op de reeds in hun eerste asielaanvraag gemaakte conclusie dat indien er alsnog enig geloof kan worden gehecht aan hun beweerdde problemen met de familie M. en H. ze geen elementen aanbrachten waaruit blijkt dat ze zich voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten."

Met hun algemene kritiek en de loutere verwijzing naar een internetartikel omtrent de verdenking van corruptie bij de EU-missie in Kosovo tonen verzoekers niet aan en maken zij geenszins aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo onjuist zouden zijn en dat de Kosovaarse autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 juli 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij bij hun standpunt blijven en volharden in de middelen van hun verzoekschrift. Zij wijzen erop dat zij wel degelijk nieuwe documenten hebben ingediend, officiële documenten die niet concreet en individueel werden onderzocht. Zij wijzen erop dat er voor hen in Kosovo geen bescherming is en dat hun kind ernstige psychische problemen heeft. Verzoekende partijen vragen dan ook de beslissingen te vernietigen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen op algemene wijze voorhouden, werd er door het Commissariaat-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hen in het kader van hun onderhavige asielaanvraag aangebrachte nieuwe documenten en werden deze afzonderlijk onder de loep genomen en aan een onderzoek onderworpen, doch verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen hetgeen dienaangaande wordt vastgesteld.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van eerdere afgelegde algemene verklaringen en beweringen, zoals o.a. aangaande het feit dat er voor hen in Kosovo geen bescherming zou zijn en hun kind ernstige psychische problemen heeft -een argument die ze niet met enig attest staven-, en het volharden in hun standpunt en de middelen van hun verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 25 juli 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Ze brengen geen valabele

argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS